

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu: **H. SK, s. r. o., so sídlom v P.**, právne zastúpený advokátom: **JUDr. E. K., so sídlom v K.**, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová ul. 13**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/10211-61227/2008/994139-r zo dňa 12.08.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/47/2008-55 zo dňa 26.11.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/47/2008-55 zo dňa 26.11.2008 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/226/10211-61227/2008/994139-r zo dňa 12.08.2008 **z r u š u j e** a vec vracia na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 857,54 Eur k rukám právneho zástupcu JUDr. E. K..

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného o potvrdení platového výmeru správcu dane, ktorý po opakovanej daňovej kontrole na daň z príjmov za rok 2005 určil rozdiel dane v sume 188.537,- Sk, keďže náklady vo výške 717.500,- Sk nepovažoval za daňové výdavky. Podľa dôvodov rozhodnutia krajského súdu daňové orgány v daňovom konaní so žalobcom i v konaní s jeho dodávateľom zistili skutočnosti, ktoré spochybnili dodanie tovaru žalobcovi spoločnosťou O., s. r. o., ktoré dôkazmi žalobcu neboli vyvrátené a nemohli na ne neprihliadnuť. Vzhľadom na reťazový charakter obchodovania nemohli daňové orgány vychádzať len z dôkazov žalobcu (že žalobca nakúpil tovar u spoločnosti O., s. r. o., čo potvrdil aj J. K., konateľ O.) a nebrať do úvahy ďalšie známe skutočnosti, že O., s. r. o. mala tovar nakúpiť od S., s. r. o., ktorého konateľ S. poprel obchodovanie s O., s. r. o. a popiera aj skutočnosť, že je konateľom nejakej firmy a tiež aj zástupca S., s. r. o.. Š. M. poprel obchodovanie s O., s. r. o. v roku 2005. Ďalšia známa skutočnosť spochybňujúca tvrdenie žalobcu je tá, že O., s. r. o. odpredala žalobcovi tovar skôr (podľa faktúr zo dňa 28.06.2005 a 20.07.2005) než ho údajne kúpila od S., s. r. o. (zakúpila až dňa 08.09.2005). Účtovné doklady O., s. r. o. preukazujú len jeden nákup náhradných dielov do poľnohospodárskych strojov od S., s. r. o., aj to neskôr, než mali byť odpredané žalobcovi. Dodávateľ žalobcu O., s. r. o. je spoločnosť s jedným spoločníkom, nemá žiadnych zamestnancov, nemá prevádzkové priestory, nevyrába výrobky, nemá skladové priestory, nevedie skladovú evidenciu, iba podľa účtovnej evidencie nakupuje a predáva určitý tovar na objednávky. Všetky tieto skutočnosti zásadne spochybňujú reálne plnenie dodávok žalobcovi, pri hodnotení dôkazov daňové orgány nemohli na ne neprihliadnuť a žalobca mal možnosť v daňovom konaní tieto pochybnosti (bol o nich dostatočne informovaný) vyvrátiť predložením dôkazov, čo ale neurobil a dôkazné bremeno neunesol. Žalobca pri vynaložení určitého úsilia a prístupe k obchodovaniu s náležitou odbornou starostlivosťou by nemusel znášať riziko, aké mu vzniklo v danom prípade. Krajský súd sa stotožňuje so závermi daňových orgánov a tiež dospel k záveru, že náklady zaúčtované žalobcom na základe faktúr č. 164 a 183 z roku 2005 nie sú daňovými výdavkami a dôvodná je potom úprava základu dane. Keďže daňové orgány dostatočne zistili skutkový stav a vyvodili z neho aj správny právny záver, krajský súd žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie, v ktorom žiadal prvostupňový rozsudok zmeniť a zrušiť rozhodnutie žalovaného s priznaním trov konania žalobcovi. Dôvodil tým, že:

1. Podľa ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Ustanovenie § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. nepredstavuje absolútne dôkazné bremeno daňových subjektov, ale len vymedzuje rozsah ich dôkaznej povinnosti. Dôkazné bremeno znáša daňový subjekt len ku skutočnostiam, ktoré sám tvrdí (§ 15 ods. 6 písm. e/ zákona). Toto dôkazné bremeno nie je možné ponímať extenzívne a rozširovať ho aj na preukázanie iných skutočností, teda aj takých, na ktoré sa vzťahuje dôkazná povinnosť iných subjektov. Žalobca nemal povinnosť preukazovať nákup a predaj tovaru v reťazci dodávateľov, ale mal preukázať len to, že tovar nakúpil od spoločnosti O., s. r. o.. Žalobca nákup tovaru od spoločnosti O., s. r. o. doložil účtovníctvom, faktúrami, bankovými výpismi, konateľ spoločnosti O., s. r. o. opätovne potvrdil vystavenie faktúr, dodanie tovaru a prijatie platby. L. K. na rozdiel od predchádzajúcej výpovede, výslovne potvrdil, že J. K. pozná a prevzal od neho tovar. Žalobca síce bol informovaný o pochybnostiach daňových orgánov, ktoré v určitom smere (nie však zásadne, ako tvrdí súd) spochybňujú plnenie dodávok, no nie je mu známe a správca dane ani súd neuvádzajú, akými inými dôkazmi mohol a mal ešte disponovať, aby vyvrátil pochybnosti správcu dane. Žalobca predložil všetky dostupné dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia, ktorými musel a reálne mohol disponovať, a tým splnil svoju dôkaznú povinnosť podľa ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.. Daňové orgány a súd svoje dôkazy opreli len o skutkové zistenia a nedostatky na strane iných subjektov, ktoré žalobca nijako nemohol ovplyvniť a na základe tejto skutočnosti založili svoj záver o nesplnení jeho dôkazného bremena. Takéto ponímanie posúva dôkazné bremeno daňového subjektu do nespĺniteľnej abstraktnej podoby. Súd uvádza, že vzhľadom na reťazový charakter obchodovania nemohli daňové orgány vychádzať len z dôkazov žalobcu, že nakúpil tovar od spoločnosti O., s. r. o. a nebrať do úvahy ďalšie známe skutočnosti. Z pohľadu dôkazného bremena žalobcu každá obchodná transakcia musí byť posudzovaná samostatne a charakter jednotlivých transakcií v reťazci dodávateľov nemôže byť zmenený predchádzajúcimi alebo nasledujúcimi okolnosťami. Ak podľa daňových orgánov a súdu v reťazci dodávateľov

nebolo dodanie tovaru jednoznačne preukázané, potom táto nejednoznačnosť sa výhradne vzťahuje len na vzťahy medzi týmito spoločnosťami a nemôže byť dôkazom toho, že spoločnosť O., s. r. o. tovar žalobcovi nedodala. Žalobca v danej veci poukazuje na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 12. januára 2006 v spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/03 (Optigen) a následne na rozsudok zo 06. júla 2006 v spojených veciach C-439/04 a C-440/04 (Kittel). Tieto rozsudky umožňujú platiteľom, ktorí bez vlastnej viny sa stanú súčasťou podvodného daňového reťazca, aby neboli nútení niesť následky protiprávneho konania iných subjektov v prípadoch, keď svoje daňové povinnosti sami riadne splnili. Nepreukazovanie dodania tovaru v reťazci dodávateľov nemôže byť dôkazom toho, že spoločnosť O., s. r. o. tovar žalobcovi nedodala. Skutočnosť, že spoločnosť O., s. r. o. jednoznačne nepreukázala nákup tovaru, ktorý neskôr dodala žalobcovi od svojich dodávateľov vôbec nevylučuje, že týmto tovarom reálne disponovala a že medzi dodávateľom a žalobcom k dodávke tovarov došlo. Nie je možné súhlasiť so záverom súdu, že tieto skutočnosti zásadne spochybňujú reálne plnenie dodávok žalobcovi. Žalobcovi nie je známe, čo mal na mysli súd, ak tvrdí, že žalobca pri vynaložení určitého úsilia v prístupe k obchodovaniu s náležitou odbornou starostlivosťou by nemusel znášať riziko, aké mu vzniklo v danom prípade. V bežnom obchodnom styku nie je možné požadovať, aby odberateľ pri odbere tovaru skúmal, od koho, na základe akého právneho titulu a ako jeho dodávateľ tovar nadobudol. Nedostatky zistené v účtovníctve spoločnosti O., s. r. o. nie je možné pripísať na vrub žalobcu. Je úplne logické, že ak spoločnosť O., s. r. o. len nakupuje a predáva tovar na objednávky, potom nepotrebuje zamestnancov, prevádzkované a skladové priestory a nevedie skladovú evidenciu. Žalobca v čl. III. žaloby poukazuje na množstvo dôvodov, ktoré viedli Daňové riaditeľstvo SR k tomu, aby rozhodnutím č. I/226/5707-43815/2007/994139-r zo 07. júna 2007 zrušilo predchádzajúci dodatočný platobný výmer Daňového úradu P. č. 670/230/4843/07/Kav. Z rozhodnutia žalovaného zo 07. júna 2007 vyplýva, že dôvodom zrušenia prvostupňového rozhodnutia okrem iného bolo aj to, že v priebehu daňovej kontroly nebolo jednoznačne zrejmé, či tovar dodala, resp. nedodala spoločnosť O., s. r. o., správca dane obstarané dôkazy nevyhodnotil a ani v rozhodnutí neuviedol úvahy, ktorými k záveru uvedenému v dodatočnom platobnom výmere dospel a námietka daňového subjektu, že správca dane nevedel a ani neuviedol, akými dôkazmi žalobca mohol a mal disponovať, aby pochybnosti správcu dane vyvrátil, je opodstatnená. Oproti zisteniam z predchádzajúcej kontroly pri opakovanej kontrole došlo k posunu v dokazovaní len v tom, že L. K. výslovne označil J. K. za dodávateľa. Teda išlo o nový, veľmi závažný dôkaz, že tovar dodala spoločnosť O., s. r. o.. To znamená, že napriek novému

dôkazu v prospech žalobcu, daňové orgány a súd v plnom rozsahu spochybnili všetky nedostatky, ktoré viedli k zrušeniu pôvodného prvostupňového rozhodnutia. Ak v novom konaní boli zistené nové dôkazy v prospech žalobcu, pričom ostatné skutočnosti ostali nezmenené a žalovaný napriek tomu, na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia rozhodol v neprospech žalobcu, potom ide o absurdný záver, ktorý je v zrejmom rozpore s obsahom spisov a nejedná sa len o úmyselné marenie účelu samotného daňového konania, ale v konečnom dôsledku ide o postup, ktorý je v rozpore s ústavným princípom právneho štátu a s princípom právnej istoty.

2. Podľa ustanovenia § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11, ak tento zákon neustanovuje inak. Vecný charakter daňových výdavkov je daný materiálnou existenciou daňového výdavku, u ktorého v zmysle § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. je požiadavka iba na vecnú súvislosť s príjmami daňového subjektu. Od tejto skutočnosti sa odvíja aj dôkazné bremeno daňového subjektu, ktorý v daňovom konaní pre účely dane z príjmov je povinný preukazovať existenciu daňového výdavku a vecnú súvislosť s jeho príjmami. Z obsahu je zrejmé, že daňové orgány a súd nespochybňujú dodanie tovaru a vznik výdavku, ale spochybňujú len osobu dodávateľa (podľa žalobcu však ani táto osoba nie je sporná). Žalobca však nemal povinnosť preukazovať osobu dodávateľa, resp. aj jej prípadné nepreukázanie by samo o sebe nemohlo viesť k záveru, že žalobca nesplnil pre účely dane z príjmov svoje dôkazné bremeno. Daňové orgány a súd nesprávne interpretujú ustanovenie § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z., pretože uznanie daňového výdavku podmieňujú preukázaním skutočností, ktoré zo zákona nevyplývajú.

3. Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie nevrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že súd v odôvodnení rozsudku musí jasne a zrozumiteľne odpovedať na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany. Dostatočnosť a relevantnosť dôvodov rozhodnutia sa musí týkať nielen toho, z akých úvah súd vychádzal, keď považoval námietky žalobcu za nedôvodné, ale mal sa zaoberať skutkovo i právne odôvodnením jednotlivých námietok s dostatočnou podrobnosťou tak, aby z dôvodov bolo zrejmé, akými skutkovými a právnymi podkladmi sa riadil. Rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené a rozsah tejto povinnosti sa musí posúdiť vo svetle okolností každej veci. Súd sa musí účinne zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán. Nepostačuje len, keď súd v odôvodnení veľmi vágne uvedie argumentáciu žalovaného uvedenú v rozhodnutí o odvolaní. Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí s niektorými námietkami žalobcu vôbec nevysporiadal, a ak sa nimi vôbec zaoberal, tak len formálne bez toho, aby jeho dôvody uvedené v rozhodnutí mali oporu v skutkovom stave. Predmetný rozsudok nie je nedostatočne odôvodnený, ale samotný výklad procesno – právneho, ako aj hmotno – právneho predpisu súdom vykazuje značný stupeň arbitrárnosti a nemá žiadnu oporu v platnom procesnom a hmotnom práve.

Žalovaný žiadal prvostupňový rozsudok, ako vecne správny potvrdiť. Podľa názoru žalovaného, podstatou sporu v tomto konaní je skutočnosť, či žalobca preukázal, že náhradné diely fakturované spornými dodávateľskými faktúrami, skutočne dodala spoločnosť uvedená na týchto účtovných dokladoch, t. j. spoločnosť O., s. r. o., P.. Správca dane miestnym zisťovaním síce zistil, že žalobca má na sklade zostatok náhradných dielov fakturovaných spornými dodávateľskými faktúrami od spoločnosti O., s. r. o., žalobca ďalej predložil doklady o fakturácii náhradných dielov a doklady o úhrade sporných faktúr. Dodávku náhradných dielov potvrdil aj konateľ dodávateľa, pán J. K., zamestnanec žalobcu pán L. K., ako aj samotný žalobca. Správca dane vo svojich záveroch vychádzal zo všetkých obstaraných dôkazov uvedených v žalobou napadnutom rozhodnutí, ktoré zistil jednak v priebehu riadnej a opakovanej daňovej kontroly ako aj v iných konaniach tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe dané a poplatkov v znení neskorších predpisov. V rámci dokazovania posudzuje správca dane závažnosť jednotlivých dôkazných prostriedkov a je tiež v jeho právomoci posúdiť ich vierohodnosť a rozhodnúť o ich dôkaznej preukaznosti. Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Žalobca k svojmu tvrdeniu, že náhradné diely do poľnohospodárskych strojov mu dodala firma O., s. r. o. doložil len účtovné doklady. Takéto doklady, tak ako je uvedené vyššie, sú na daňové účely použiteľné len vtedy, ak boli

vystavené na základe reálneho plnenia. A práve túto skutočnosť žalobca nepreukázal i napriek tomu, že výzvou zo dňa 08.01.2008 ho správca dane k tomu počas opakovanej daňovej kontroly v zmysle ustanovenia § 15 ods. 6 písm. e/ procesného zákona č. 511/1992 Zb. vyzval. Žalobca mal vo svojej evidencii daňové doklady, ktorých vystavenie však nebolo hodnoverným spôsobom preukázané.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v medziach podaného odvolania a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa zamietol žalobu bez náležitého vysporiadania sa s dôvodmi žaloby. Odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP. Podľa § 250ja ods. 3 odvolací súd zmenil prvostupňový rozsudok tak, že zrušil preskúmané rozhodnutie správneho orgánu z týchto dôvodov:

1. Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu, že žalobca predložil v daňovom konaní jemu dostupné dôkazy na preukázanie opodstatnenosti nákladov na tovary, za ktoré v zmysle faktúr č. 164/2005 a 183/2005 zaplatil, čo medzi účastníkmi nie je sporné. Nie je sporné ani to, že tovary boli žalobcovi dodané, pričom svedecké výpovede svedčia pre záver, že boli dodané subjektom uvedeným na faktúrach ako dodávateľom (výsluch konateľa K.).

2. Skutkové zistenia žalovaného sa bezprostredne netýkajú dodávky tovaru medzi O., s. r. o. a žalobcom, ale dodávok medzi O., s. r. o. a jeho dodávateľmi, na ktorých vyvrátenie žalobca nemá a ani nemôže mať vplyv resp. možnosť predložiť dôkazy.

3. Odvolací súd za danej situácie s poukazom na ustanovenie § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. dospel k záveru, že žalovaný a aj krajský súd nesprávne, bez ohľadu na skutkové zistenia svedčiace o preukázaní daňového výdavku, podmieňovali uznanie daňového výdavku len skutočnosťou, ktorá z ustanovenia zákona nevyplýva a nevyplýva ani zo vzťahu medzi žalobcom ako odberateľom a O., s. r. o. ako dodávateľom, tzn. že nevyhodnotili všetky dôkazy – aj dôkazy svedčiace v prospech žalobcu - jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti.

Na základe uvedeného odvolací súd považoval za dôvodné rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia vzhľadom na nedostatok dôvodov. V ďalšom konaní a rozhodnutí sa žalovaný v dôvodoch rozhodnutia vysporiada najmä so splnením zákonných podmienok podľa § 2 písm. i/ zákona pre uznanie daného výdavku:

- či je to náklad na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov,
- či bol preukázateľne vynaložený daňovníkom,
- či bol zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka.

Podľa § 250k ods. 1 OSP žalobcovi patrí náhrada trov konania, sume 857,54 Eur, v nasledovnom členení:

1. Základná sadzba tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinnej v roku 2008 za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu, čo predstavuje 48,63 Eur a v roku 2009 (do 01.06.2009) 55,49 Eur.

Vykonané úkony:

- prevzatie a príprava zastupovania vrátane prvej porady s klientom 18.09.2008,
- písomné podanie na súd (žaloba) 29.09.2008,
- zastupovanie pred KS v Trenčíne 26.11.2008,
- písomné podanie na súd (odvolanie) 08.01.2009.

Spolu za úkony predstavujú 201,38 Eur.

2. Daň z pridanej hodnoty zo základu 201,38 Eur predstavuje 38,26 Eur.

JUDr. E. K. je platiteľom DPH – IČ DPH SK 1020653249

3. Náhrada hotových výdavkov podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. – súdne poplatky:

- písomné podanie na súd (žaloby) 66 Eur (2.000,- Sk),
- písomné podanie na súd (odvolanie) 66 Eur.

Náhrada hotových výdavkov za súdne poplatky predstavuje 132 Eur.

4. Náhrada hotových výdavkov podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. – cestovné výdavky za pracovné cesty :

- zastupovanie pred Krajským súdom v Trenčíne 26.11.2008 (Košice – Trenčín – Košice), cena benzínu Super 95 – 34,64 Sk, cena benzínu za 1 km = $34,64 \times 0,123 = 4,261$ Sk, sadzba paušálnej náhrady 5,580 Sk, cena za 1 km $5,50 + 4,261 = 9,761$ Sk, $720 \text{ km} \times 9,761 = 7.027,90$ Sk – 233,30 Eur.

Náhrada hotových výdavkov podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. – cestovné výdavky za pracovné cesty predstavuje 233,30 Eur.

5. Náhrada výdavkov za premeškaný čas podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. – Košice – Trenčín – Košice, 26.11.2008 (24 polhodín). Suma za každú aj začatú polhodinu za čas strávený na ceste je 317,- Sk, suma za 24 polhodín predstavuje 7.608,- Sk – 252,60 Eur.

Rekapitulácia:

1. Tarifná odmena podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.	201,38 Eur,
2. Daň z pridanej hodnoty	38,26 Eur,
3. Náhrada hotových výdavkov	132,00 Eur,

4. Náhrada hotových výdavkov za pracovné cesty	233,30 Eur,
5. Náhrada výdavkov § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.	252,60 Eur,
Spolu	857,54 Eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. februára 2010

JUDr. Ida Hanzelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková